

— Ехъ, любезний, като че ли не си отъ Турско, та не знаешъ, че това сѣ обикновенни истории — смѣлаецъ се отговори офицера.

— Въ таквъ случай, какъвто е днешния, тѣмъ е позволено да биятъ не само малки, но и голѣми гурия. — Притури къмъ думитѣ на офицера гардеасина.

— За това се и бунтуватъ гуриятѣ я! — отговори бунтовника.

Шествието приближи къмъ дълъкъ рѣдъ отъ дюкяни, принадлежащи на българе. Кюенцитѣ на дюкянитѣ загърмахъ, затрѣпяхъ и въ единъ мигъ дюкянитѣ се затворихъ. Бакалитѣ надзртахъ изъ дупкитѣ на кюенцитѣ, за да видятъ прѣдмѣта на поруганието. Бездѣлницитѣ удрихъ съ юмруци по кюенцитѣ и се подигравахъ на бакалитѣ българе, че ги било страхъ да видятъ „пашата на българскитѣ комити“. Старикъ нѣкой си край пътя бѣ расперилъ нѣколко рогозки, подъ сѣнката на които продаваше лубеници (карпузи); бездѣлницитѣ му разграбихъ лубеницитѣ, разхвърлихъ му рогозитѣ, и той гологлавъ и расплаканъ отиде да се плаче на вали-паша за сторената нему щета.

Шествието се спря прѣдъ едно ново двуетажно здание, къща на нѣкой си дядо пощъ: тая частъ отъ града е чисто българска, но нито една жива българска душа не се показва прѣдъ очитѣ на бунтовника. Глашатая издекламира своето си и процесията пакъ тръгна; сега шествието взе на дѣсно отъ главната улица и се проточи изъ една тѣсна и крива улица; тя водеше въ турската махала. Шествието мина край едно дервишко теке; изъ текето искочи бѣлобродъ старецъ 80 годишенъ дервишинъ, приближи се до бунтовника, прочете въ полугласъ иляма, поница съ прѣсти българския надписъ на иляма, и слѣдъ това съ сериозността на индийски *брахминъ-фитинъ* каза на бунтовника:

— Синко, ти не си направилъ добро, като си *подстрекавалъ* мирното население на размирица; я вижъ, колко хора зяпъ станахъ, на па! и ти още младъ ще станешъ зяпъ! а това не е угодно *аллаху*. За да се простатъ грѣховетѣ ти, сторени прѣдъ *аллаха* и *Султана* моли се *аллаху*, дордѣ още има врѣме; оставатъ ти да живѣешъ още 16 часа; бързай, та се покай; *аллаха* е милостивъ, той ще те прости, па и *султана* е много милостивъ, може и той да те прости, и да те остави между живитѣ — ваза по бащински старецъ-дервишъ и показа съ прѣстъ първо къмъ небето, послѣ къмъ Стамболъ (Цариградъ).